

ချစ်မိမိချစ်မိမိ

သောင်းဂျပပ်

နှစ်ကိုယ်ခွဲ

နှင်းမာ

ဝတ္ထုရောင်းချရေးလုပ်ငန်း

အခန်း(၁)
ဆောင်းလုလင်
နှစ်ကိုယ်ခွဲနှင်းဆီ

(၁)

ဝမ်းပုံပေါ်ဝယ် ဆင်စွယ်ပန်းပုရုပ်ကလေး ပစ်ချထားသည့်နှယ်။

ဖြူဖွေးသန့်ရှင်းသောအိပ်ရာခင်းဖြန့်ခင်းထားသည့်
တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ပေါ်ဝယ် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး အိပ်မောကျနေသည်။

အမှန်တကယ်မှာမူ မိန်းမပျိုသည် သဘာဝ အတိုင်း
အိပ်ပျော်နေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါပေ။ သတိလစ်မေ့မြောနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါလေ၏ ။

သုံးရက်တိတိ ရှိပေပြီ။

မိန်းမပျိုလေး သတိလစ်မေ့မြောနေသည်မှာ သုံးရက်ပင်တိုင်ခဲ့ချေပြီ။

သူမက တစ်ချက်လူးလွန့်လိုက်သည်။

ခုတင်နံဘေးတွင် စောင့်နေသော သူနာပြုဆရာမနှင့် မိခင်ဖြစ်သူတို့က
သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်လိုက်ကြသည်။

"ဟော ...သူ လှုပ်လာပြီ။ သတိရတော့မယ် ထင်တယ်"

သူနာပြုဆရာမက ပြောလိုက်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ရင်ဘတ်ကိုလက်နှင့်ဖိရင်း ခပ်တိုးတိုး
ဆုတောင်းလိုက်သည်။

"ဘုရားသိကြားမ,လို့ သမီးလေး ပကတိအတိုင်း အကောင်း
ပြန်ဖြစ်ပါစေ"

သူမ၏ နားထဲတွင် ဆူညံသော စက်သံတစ်ခုကို ကြားနေရသည်။

စက်သံသည် ပုံမှန်လည်ပတ်နေရာမှ ကျီခနဲ အသံနှင့်အတူ
ရပ်သွားသည်။

သူမ ရင်ထဲမှာ အေးခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

သတိရလှရခင်မှာ မိန်းမပျိုဦးနှောက်ထဲတွင် ဖျတ်ခနဲဝင်လာသော
အသိအာရုံပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး နာကျင်နေတာကို သတိပြုမိရင်း
မိန်းမပျိုမှာ သတိပြန်ဝင်လာသည်။

အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်နေသော မော်တော်ကား။

ရှေ့ဆီမှ တစ်စုံတစ်ခုသော အဟန့်အတားကြောင့် ကျီခနဲ
ဘရိတ်ဆောင့်နင်းလိုက်သံ။

ဟန်ချက်ပျက်သွားသော ကားထဲမှလူတစ်စု၏ အလန့်တကြား
အော်ဟစ်ရေရွတ်သံများ။

သူမ သတိလစ်မေ့မြောမသွားခင် တဒင်္ဂအတွင်းက အဖြစ်များကို
ရုတ်ခြည်း သတိရမှတ်မိသွားသည်။

သူမက ကိုယ်ကိုအားတင်း၍ လှုပ်ရှားကြည့်၏ ။

"သမီး ...သမီးလေး ဝေသီ ...ဝေသီ"

သူမအတွက် သူစိမ်းဆန်သည့် ကြားနေကျမဟုတ်သော အသံတစ်သံ။

သူမ မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပထမသော် ဝေဝါးဝါး။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အပေါ်တည့်တည့်ရှိ မြင်ကွင်းမှာ ထင်ရှားလာသည်။

သူမ လဲလျောင်းနေရာ ခုတင်အပေါ်တည့်တည့်မှ မျက်နှာကြက်ဖြူဖြူ။
မျက်နှာကြက်မှာ တွယ်ချိတ်ထားသည့် ပန်ကာကြီးတစ်လုံး။

အပေါ်ဘက်မှာ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းနှင့်ပင် ဤအိမ်မှာ သူမ၏
အိမ်မဟုတ်၊ ဤအခန်းသည် သူမ၏ အိပ်ခန်း မဟုတ်မှန်း မိန်းမပျို
သိလိုက်သည်။

သူမ၏ အိပ်ခန်းမှာ လေအေးစက်တပ်ဆင်ထားသော အခန်းတစ်ခန်း
ဖြစ်ပါသည်။ ပန်ကာမရှိ။

"ဝေသီထွန်း ...မဝေသီထွန်း ...သတိရပြီလားဟင်"

သူနာပြုဆရာမလေးက ကြင်နာသော အပြုံးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၍ ဆေးရုံပေါ်
ရောက်နေတယ်လို့ သူမက ထင်လိုက်သေးသည်။

သို့သော် ...

"သမီးလေး ဝေသီ ...သမီးလေး နေကောင်းပြီလား။ မာမီ ရှိတယ်နော်
သမီး"

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက မိန်းမပျိုလေး၏ လက်ဝါးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း
ပြောလိုက်သည်။

သူမသည် 'မာမီ' ဆိုသော မိန်းမကြီးကို ကြည့်၍ အံ့သြသွားသည်။

"ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ဆေးရုံမှာလား"

"ဟင် ...သမီး။ ဒါဆေးရုံ မဟုတ်ဘူး အိမ်မှာ။ မာမီတို့အိမ်မှာလေ။
ဒီအခန်းက သမီးအခန်း"

"အို ...မဟုတ်ဘူး အန်တီ။ အန်တီက ဘယ်သူလဲဟင်"

"ဟယ် ...သမီးရယ်"

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ပထမ...သမီးထံမှ သူစိမ်းဆန်သောအကြည့်များကို ခံယူရသည်။

ယခုတစ်ခါ မိခင်ရင်းကို အန်တီဟု ခေါ်ပြန်သည်။ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း စိုးရိမ်သည့်

အတိုင်း ကားတိုက်မှုဒဏ်ကြောင့် သမီးလေး

သတိချွတ်ယွင်းသွားပြီလား။

"အန်တီတို့ လူမှားနေကြပြီ ထင်တယ်။ ခုန ကျွန်မကို ခေါ်လိုက်တာ နာမည်ဘယ်လို"

"ဝေသီလေ သမီးရယ် ...သမီးနာမည် ဝေသီထွန်းလေ"

"မဟုတ်ဘူးရှင်။ အဲဒါ ကျွန်မ နာမည်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မနာမည်က အမာဇင် ပါ။ အမာလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်"

"ဘုရား ...ဘုရား"

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ရင်ဘတ်ကိုလက်နှင့်ဖိရင်း သူနာပြုဆရာမထံ အကူအညီ တောင်းသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

သူနာပြုဆရာမက -

"ဒီမယ်ရှင် ...မဝေသီထွန်း"

"ကျွန်မနာမည် အမာပါ"

"အဲ...ထားပါတော့ညီမရယ်။ အဲ...ဟို...ညီမလေ၊ ကားမှောက်ပြီး ဒဏ်ရာရလို့ သတိလစ်နေတာ သုံးရက်ရှိပြီကွယ့်"

"သုံးရက်...ကားမှောက်တာတော့ အမာမှတ်မိတယ် ဆရာမ။ အမာ မန္တလေးအပြန်မှာ ကားမှောက်တာ"

"မန္တလေးအပြန် ဟုတ်လား...သမီး။ မန္တလေးအပြန်လို့ ပြောရအောင် သမီးက မန္တလေးသူမှ မဟုတ်ပဲကွယ်။ သမီးက ဒီရန်ကုန်သူပဲ ဥစ္စာ"

"ဟင်...ဒါ ရန်ကုန်လား။ အမာ ရန်ကုန်ကို ခဏလာလည်တာပါ အန်တီ"

"အမယ်လေး...ခေါ်ပြန်ပြီ အန်တီတဲ့"

"အမာ အားလုံးကိုမှတ်မိပါတယ်။ မေလ ၁၂ ရက်နေ့ ဒဂုန်-မန္တလား အမြန်ကားစီးပြီး အမာ မန္တလေး ပြန်တယ်။ အဲဒီ နေ့က စနေနေ့။ အမာ

စီးလာတဲ့ကား ညောင်လေးပင် မရောက်ခင်မှာ မှောက်တယ်။ အဲဒါတွေ အားလုံး အမာ မှတ်မိနေပါတယ် အန်တီ"

"ပြောတဲ့အချက်တွေကတော့ အတိအကျပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘာလို့ အမာလို့ ထင်နေရတာ လဲ သမီးရယ်။ သမီးက မာမီသမီး

ဝေသီထွန်းလေ"

"အို ...မဟုတ်တာ"

"သမီးလေး ခေါင်းကိုထိပြီး အတိတ်မေ့သွားပြီ -ထင်ပါရဲ့ ဆရာမရယ်"

သူမ အတိတ်မေ့ပါ။ အားလုံးကို သတိရပါသည်။

သူမ နာမည်က အမာဇင်။ မန္တလေးမှာ နေသည်။ မန္တလေး လိပ်စာ - လည်း အတိအကျ ပြောနိုင်သည်။ မိဘတွေ နာမည်လည်း သူမ မှတ်မိ

ပါသည်။ ယုတ်စွအဆုံး သူမ၏

နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားအမှတ်ကိုပါ ရွတ်ပြနိုင်ပါသေးသည်။

တန်တော့၊ သူ့ကိုယ်သူ မာမီဆိုသည့်မိန်းမကြီး၏ သမီး ဝေသီထွန်း ဆိုသူသည် သူမနှင့် ရုပ်ချင်းအတော်တူပေလိမ့်မည်။ သူမကို ဝေသီထွန်း

အထင်ဖြင့် လူမှားနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။

"ကဲပါလေ...အန်တီဖြူလည်း ခေါင်းအေးအေးထားပါ။ ညီမလေးက သုံးရက်လုံး သတိလစ်နေတော့ အားနည်းပြီး အမှတ်မှားတာ ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်။ ဆရာမ ဆေးစစ်ကြည့်မယ်နော်။ ပြီးရင် အစာတစ်ခုခု စားရအောင်"

ဆရာမ ပြောမှ ဆာလောင်နေတာကို သတိထားမိလာသည်။
ဆရာမက သွေးပေါင်ချိန်ခြင်း၊ အဖျားတိုင်းခြင်းများကို သူ့တာဝန်အတိုင်း လုပ်သွားသည်။
ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက သူမကို ကရုဏာမျက်ဝန်းဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏ ။
သူမကို လူမှားနေသည့်ကိစ္စ အမြန်ရှင်းရမည်။ ပြီးလျှင် မန္တလေးကို ပြန်ရမည်။
ခုလောက်ဆို ကိုကိုလင်းတစ်ယောက် အမာ့ကို စောင့်မျှော်နေပေရောမည်။

...

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း တိုက်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။
အပေါ်ထပ်မှာ လိုင်းခွဲတယ်လီဖုန်းတစ်ခုရှိသော်လည်း သမီးလေး ကြားသွားမည်စိုး၍ အောက်ထပ်ဖုန်းမှ ပြောရန် ဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ဖုန်းခွက်ကိုမ၍ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးအောင်ထွန်း၏ ကုမ္ပဏီ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်လိုက်သည်။
အခန့်သင့်ပင် ဦးအောင်ထွန်းကိုယ်တိုင် ကောက်ကိုင်သည်နှင့် ကြုံလိုက်၏ ။
"ဟယ်လို"

"ကိုကို...မ"ပါ။ သမီးလေး သတိရပြီကို"

"ဟုတ်လား"

တစ်ဖက်မှ ဦးအောင်ထွန်းအသံက ဝမ်းသာအားရအသံ။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ဖုန်းကိုင်ထားရာမှ တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်သည်။

သမီးလေးရဲ့ အခြေအနေမှန်ကို သူ့အဖေ မသိသေး။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းထံမှ ရှိုက်သံကို တစ်ဖက်မှ ဦးအောင်ထွန်း

ကြားလိုက်ရဟန်တူသည်။

"မ...မ...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ သမီးလေး အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ"

"သမီးလေး...သမီးလေး။ သတိတော့ ပြန်လည်လာတယ် ကိုကို။ ဒါပေမဲ့

..."

"ဘာဖြစ်လဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ မ"

"သူ့ အတိတ်မေ့သွားတယ် ကိုကို"

"ဟာ"

နှစ်ဖက်လုံး တဒင်္ဂ အသံတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ခဏကြာမှ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ရှိုက်သံကြား၍ ဦးအောင်ထွန်း သတိ

ပြန်ဝင်လာသည်။

"ဘာမှမမှတ်မိတော့တာလား။ သမီးလေးနဲ့ စကားပြောကြည့်ပြီးပလား

မ"

"စကားပြောကြည့်လို့ သိရတာ ပေါ့ကို။ သမီးလေးက သူ ဝေသီထွန်း

မဟုတ်ဘူးတဲ့"

"ဟင်"

"သူ့ကိုယ်သူ အမာတဲ့ကို။ မန္တလေးက အမာ တဲ့"

"ဘာ...အတိတ်မေ့တယ်ဆိုရင် အားလုံးကိုမေ့သွားရမှာလေ။ ဝေသီထွန်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဘာလို့ အမာ ဖြစ်သွားရတာ လဲ"

"မ"လည်း မသိတော့ပါဘူးကိုရယ်။ ကို ဒီနေ့ စောစောပြန်ခဲ့ပါလား ဟင်။ ဒေါက်တာသာလှကိုလည်း တစ်ခါတည်း ဝင်ခေါ်ခဲ့ပါကို"

"ကောင်းပြီလေ။ စိတ်အေးအေးထားပါ မ။ ကိုတို့ သမီးလေးက ကိုတို့ ရှေ့မှာ ရှိနေတာပဲ။ ကို စောစော ပြန်ခဲ့လိုက်မယ်လေ"

ဖုန်းခွက်ကို နေရာတကျ ပြန်ချပြီး ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်မိသည်။

...

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွားချိန်တွင် ဆရာမက သူမကို ကြက်ပေါင်းခေါက်ဆွဲပြုတ်တိုက်သည်။

ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို အိမ်ဖော်ဖြစ်ဟန်တူသော ကလေးမလေးက ယူ လာပေး၏ ။ ဆရာမက ယုယစွာပင် သူမကို တစ်ဖွန်းချင်း ခပ်၍ တိုက်ပါသည်။

သူမက အခန်းကို မျက်လုံးဝေ့၍ ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာ စာအုပ်စင်ရှိသည်။ စာကြည့်စားပွဲရှိသည်။

စာကြည့်စားပွဲ၏ ရှေ့တွင် ကွန်ပျူတာတစ်လုံးလည်း ရှိနေပါ၏ ။

ဤအခန်း၏ ပိုင်ရှင်အစစ်မိန်းကလေးမှာ

ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးပါလိမ့်။ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ဦး ဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့ မှန်းဆလို့ရသည်။

သူမ သိချင်သည်က ဝေသီထွန်းဆိုသော ထိုမိန်းကလေးသည် သူမနှင့်

မည်မျှထိအောင် ရုပ်ချင်းဆင်တူနေသလဲ ဆိုတာကိုပင်။

"ဆရာမ"

"ရှင်"

အနီးကပ်ဆုံးရှိနေသည့် သူနာပြုဆရာမကိုပဲ မေးမြန်းရပေတော့မည်။

"ဝေသီထွန်းဆိုတာ ကျွန်မနဲ့ တကယ်ပဲ တူသလား ဆရာမ"

"ဟောတော့"

သူနာပြုဆရာမ နော်မူအေးသည် ခပ်လက်စ ခေါက်ဆွဲဇွန်း
ပန်းကန်လုံးထဲ ပြုတ်ကျသွားအောင်ပင် အံ့ဩသွားကာ နှုတ်မှလည်း ဟောတော့ဟု
ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

"ဟင်...ဆရာမ။ ဆရာမကကော ကျွန်မကို ဝေသီထွန်းပဲလို့
ထင်နေသလား"

"အဲဒါတော့ ဆရာမလည်း မပြောတတ်ဘူး ဝေသီ"

"ကျွန်မ အမာပါ"

"အဲလေ...ညီမဟာ ဝေသီထွန်းအစစ် ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာရော၊
ဝေသီထွန်းနဲ့ ဘယ်လောက်ထိ တူတယ်ဆိုတာပါ ဆရာမ မဖြေနိုင်ပါ

ဘူးကွယ်"

"ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆရာမက ဝေသီထွန်းဆိုတာကို အရင်က
တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးလို့ပေါ့ကွယ်။ ညီမလေး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး သတိလစ်
နေတော့ ညီမလေးကို ပြုစုဖို့ ဆရာမကို ငှားတယ်လေ။
ဒေါက်တာသာလှကိုယ်တိုင်က ဂျူတီဝင်လိုက်ပါဆိုလို့ ဆရာမ

ဒီအိမ်ကိုရောက်လာရတာ ပါ"

"ဒေါက်တာသာလှ။ သူက ဘယ်သူလဲဟင်"

"ဝေသီတို့...အဲလေ...ညီမတို့ရဲ့ ဖင်မလီဒေါက်တာလေကွယ်။ ဆရာမရဲ့ ဆရာကြီးပါ"

ဆရာမစကားအရ ဆရာမနော်မူအေးမှာ သူမ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းမှ ရောက်လာသည်။ သူမကို ဝေသီထွန်းအဖြစ် ဤလူစုက သိစေခဲ့ သည်။ နော်မူအေးသည် ဝေသီထွန်းအစစ်ကို ယခင်က မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ ယခုတွေ့သည့် သူမကိုပင် တစ်ယောက်တည်းသော ဝေသီထွန်းဟု ထင်နေရှာ ပေမည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူမမေးခွန်းကို ဆရာမ မဖြေနိုင်ပါဘူးဟု ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေမည်။

ဒါဆို သူနာပြုဆရာမနော်မူအေးပါ သူမနှင့်အတူ ရော့ရှ် အလိမ်ခံနေရသည်ပဲ။ အယုံသွင်းခံထားရသည်ပဲ။

သူတို့တွေဟာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဝေသီထွန်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနေရာမှာ သူမကို အစားထိုးထားရတာ လဲ။

"အခုန အန်တီကြီးက ဘယ်သူ"

"ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းပါ"

"သူက ကျွန်မအမေတဲ့။ ဝေသီထွန်း အမေပေါ့နော်။ ဆရာမ အဲဒီ အန်တီနဲ့ သိတာရော ကြာပြီလား"

"အန်တီဖြူကိုလည်း ညီမကို ပြုစုဖို့ ဒီအိမ်ရောက်မှ မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူး၊ သိဖူးရတာ ပါ ညီမရယ်"

သူမ ဝှူးခနဲ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်မိတော့သည်။ ဆရာမဆီကတော့ ဘာသဲလွန်စမှ ရမှာမဟုတ်တော့။

ထိုစဉ် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

"သမီး ...စားလို့ဝင်ရဲ့လား"

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းပုံစံကတော့ မိခင်ရင်းတစ်ယောက်က သမီးကိုမေးသည့် အမူအရာမျိုးအတိုင်းပါပင်။

"ဟုတ်ကဲ့...စားကောင်းပါတယ်"

သူမ အလိုက်သင့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးကို အန်တီလို့တော့ ထည့်မခေါ်မိတော့။ သူခေါ်စေချင်သလို မာမီလို့လည်း မခေါ်ချင်ပါ။

သူမ အလွန်အကြူးသိချင်နေသည်က ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကိုယ်တိုင်က ဝေသီထွန်းနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်တူလွန်း၍ သူမကို သူ့သမီးဟု ရိုးရိုးသားသား ထင်နေခြင်းလား။ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြံအစည်ဖြင့် သူမကို သူ့သမီးအဖြစ် အစားထိုးနေခြင်းလားဆိုသည့် အဖြေကိုသာ။

သူမ ပရိယာယ် သုံးရပေတော့မည်။

"ကျွန်မ အဲ...သမီး သတိမေ့နေတာ သုံးရက်တောင် ကြာသွားတယ်လား"

"ဟုတ်တယ် သမီး။ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်တာက ညောင်လေးပင်နားမှာဆိုတော့ လူတွေအားလုံးကို ညောင်လေးပင်ဆေးရုံ ခေါ်သွားရတယ်။

သမီးကို ညတွင်းချင်းပဲ ညောင်လေးပင်ဆေးရုံက ပြန်ခေါ်လာရတာ "

"ညောင်လေးပင်နားမှာ ကားမှောက်တာကိုတော့ မှတ်မိပါတယ်။ သုံးရက်တောင် သတိလစ်နေတော့ ကျန်တာတွေ စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူး။

မန္တလေးကို ဘာကိစ္စအတွက် သွားတယ်ဆိုတာ ပြန်ပြောပြပါလားဟင်"

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းမျက်နှာ အိုကျသွားသည်။။

သူမက ဝေသီထွန်း၏ နောက်ကြောင်းတစ်စွန်းတစ်စကို သိရလိုသိရငြား
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏ ။

"မန္တလေးကို မာမီတို့ ဘာကြောင့်လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ သမီး
အသိဆုံးပါကွယ်"

"ရှင်"

သူမသည် ဝေသီထွန်း အမှန်တကယ် မဟုတ်သည့်အတွက်
ဒီအကြောင်းကို မသိနိုင်ပါ။ ဝေသီထွန်း မန္တလေးသို့ သွားရောက်သည့်ကိစ္စသည်
ဝေသီထွန်းနေရာမှာ သူမကို အစားထိုးခြင်းနှင့် ပတ်သက်နေမည်လား။

"သမီး ဘာကိုမှ စဉ်းစားလို့ မရတော့တာပါ။ သမီးကို ပြန်ပြောပြပါဦး"

"သမီးကို မန္တလေးလွှတ်လိုက်တာဟာ ဟိုကောင်လေးနဲ့
အဆက်ပြတ်စေချင်လို့ပေါ့ကွယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်စောတင်ကို အဖော်ထည့်ပြီး
မန္တလေးကို အမြန်သွားခိုင်းရတာ လေ"

ဟိုကောင်လေးဆိုသူမှာ မည်သူနည်း။

ဒေါ်စောတင်ဆိုသူမှာ မည်သူနည်း။

"အင်း...ဒီကောင်လေး ဂြိုဟ်မွေလို့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ရတာ ။
ဒေါ်စောတင်တစ်ယောက်လည်း ဆုံးရှာပြီ"

"ဒေါ်စောတင်ဆုံးပြီ။ ဒေါ်စောတင်ဆိုတာ သမီးနဲ့ မန္တလေးကို
အတူတူသွားကြတာ...ဟုတ်လား။ ဒေါ်စောတင်ဆိုတာကကော ဘယ်သူလဲဟင်"

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ကျွတ်ခနဲ စုပ်သပ်လိုက်သည်။

"သမီးရယ်...ဘာမှမမှတ်မိတော့တာဘဲကိုး။ ကားမှောက်တော့

ဒေါ်စောတင်တစ်ယောက် ပွဲချင်းပြီး ဆုံးရှာတယ်လေ"

"ဟင်"

"ကဲ...ဒါတွေ တွေးမနေနဲ့တော့ သမီး။ မေ့လက်စ မေ့ထားလိုက်ဦး။
မာဇီသမီးလေး အသက်အန္တရာယ်မဖြစ်တာပဲ ကံဖယ်လွန်းလို့။ ကံကောင်း လို့
သမီးကတော့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ပဲ"

"ရှင်...ကျွန်မ ခြေထောက်တစ်ဖက် ဟုတ်လား"

သူမ ထိတ်ခနဲဖြစ်ရင်း အောက်ပိုင်းကိုလွှမ်းခြုံထားသည့်စောင်ကို
ကမန်းကတန်း ဖယ်ချလိုက်သည်။

ခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံးမှ နာကျင်မှုကိုလည်း မခံစားရ။
မနာကျင်မှုကိုလည်း မခံစားရပါ။ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ခြေထောက်တစ်ဖက်
တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားဟန် ပြောလိုက်သည့်အခါ ခြေထောက်များ
ဖြတ်ပစ်လိုက်ရပြီလားဟု စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ စောင်ကိုလှန်ကြည့်လိုက်မိခြင်း
ဖြစ်သည်။

ညာဖက်ခြေထောက်ကို အကောင်းပကတိမြင်ရ၏ ။

ဘယ်ဖက်ခြေထောက်သည်ကား -

"ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူးညီမရယ်။ ဒူးဆစ်လွဲသွားလို့
ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားတာပါ"

ဆရာမနော်မူအေးက ဝင်ပြောသည်။

ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ထားရသော ဘယ်ဖက်ခြေထောက်ကို ကြည့်၍
သက်ပြင်းချလိုက်ရသည်။

ဆရာမက ခြေထောက်များအား စောင်ဖြင့် ပြန်ဖုံးပေး၏ ။

"မကြာပါဘူး။ လေးငါးရက်ဆို ပတ်တီးဖြည်ရတော့မှာပါ"

ထိုစဉ် ခြံခံမိမှ ကားဟွန်းတီးသံကြားရသည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ခြံခံမိ ခေါင်းထောင်ကြည့်ရင်း -

"ဟော...သမီး။ သမီး ဒက်ဒီ ပြန်လာပြီ"

...

ဒက်ဒီဆိုသူအား ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

ဝေသီထွန်းအဖြစ် အစားထိုးခံထားရသော (သို့မဟုတ်)

အထင်မှားခံထားရသောဘဝမှာ လူဘယ်နှစ်ယောက်ကို မှတ်သားနေရဦးမည်မသိ။
ယခု လည်း ဒက်ဒီဆိုသည့် ဖခင်ဖြစ်သူအမည်ကိုပင် သူမ မသိရသေးပါ။

အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည့် ဖခင်အရွယ်အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးကို
မျှော်လင့်နေဆဲတွင် ဝင်မယ့်ဝင်လာတော့ နှစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

ဝင်လာသော အမျိုးသားကြီးနှစ်ဦးမှာ အသက်အရွယ်
မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်ပြီး နှစ်ဦးစလုံးမှာ ချောမောခံ့ညားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ
ဖြစ်ကြပါသည်။

တစ်ယောက်က ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ကုပ်အကျူးနှင့် နက်ကတိုင်နှင့်
အနောက်တိုင်းဆန်ဆန်ဝတ်ဆင်ထားပြီး၊ တစ်ဦးကတော့ တိုက်ပုံအကျူးနှင့်
ရခိုင်ပုဆိုးနှင့် မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်စားထားပါသည်။

ထိုနှစ်ယောက်ထဲက မည်သူသည် ဒက်ဒီဆိုသူဖြစ်လေမည်လဲ
စဉ်းစားနေဆဲ -

"သမီးလေး...နေလို့ကောင်းရဲ့လား။ ခေါင်းကြည်ရဲ့လား။ သမီး
စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေလဲ သမီး"

တိုက်ပုံဝတ် မြန်မာဆန်ဆန် အမျိုးသားကြီးက မေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

"လူကတော့ နေကောင်းပါတယ် ဒက်ဒီ။ ဒါပေမဲ့ ..."

သူမ စကား အဆုံးမသတ်လိုက်ရပါ။

တိုက်ပုံဝတ်ကြီးထံမှ အူလှိုက်သဲလှိုက် ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဘိုဆန်ဆန်လူကြီးကား မျက်နှာပျက်သွား၏ ။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက သမီးရယ်ဟု နှုတ်မှ ဖွင့်ညည်းကာ မျက်ရည်များ
တွေတွေစီးကျလာလေ၏ ။

တိုက်ပုံဝတ်ကြီးက ရယ်လျက်နှင့် -

"ဟား...ဟား...ဟား...အန်ကယ်က အန်ကယ်

ဒေါက်တာသာလှလေကွယ်။ သမီးဒက်ဒီ ဦးအောင်ထွန်းက ဟောဒီမှာကွယ်။

သုံးလေး ရက်လေး သတိလစ်တာနဲ့ ငါ့သမီး အမှတ်မှားကုန်ပါရောလားဟေ့။ဟား
...ဟား ...ဟား"

"အို"

ဒေါက်တာသာလှက ပျော်တတ်ပုံရပေသည်။ သူမ၏ အမှားကို
ရယ်စရာတစ်ခုအဖြစ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးယူဆနိုင်ပေ၏ ။

ဒက်ဒီအစစ်ဖြစ်သူ ဦးအောင်ထွန်းက -

"ဒေါက်တာကလည်းဗျာ။ သမီးလေး အတိတ်မေ့ပြီး မှားပြောတာကို
ရယ်နေရက်လိုက်တာ။ သမီးဝေဒနာအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်မှ ရှိရဲ့လား
ဒေါက်တာရယ်"

ဦးအောင်ထွန်းက ဒေါက်တာသာလှကို အပြစ်တင်ဟန်ဖြင့်

ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာသာလှ အရယ်ရပ်လိုက်၏ ။

"သမီးဝေသီထွန်းဟာ သုံးရက်တိတိ သတိမေ့နေခဲ့တယ်။ အဲဒီ လို ရက်ကြာကြာသတိလစ်နေသူတွေဟာ သတိပြန်လည်လာချိန်မှာ ပကတိ အတိုင်းဖြစ်ဖို့ အချိန်နည်းနည်းတော့ စောင့်ရတတ်ပါတယ် ကိုအောင်ထွန်း။ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ပါ။ လူနာတွေရဲ့ သဘောသဘာဝ ကို နားလည်ပါတယ်။ ဝေသီရဲ့ သတိမေ့လျော့မှုဟာ သတိလည်ခါစ ခဏသာဖြစ်တာပါ။ ဒါကို ကျွန်တော်က သိလို့ ရယ်ပွဲဖွဲ့မိတာပါ ကိုအောင်ထွန်း။ တကယ်တော့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်က သူ့လူနာကို ရယ်ရယ်မောမော ဆက်ဆံတာဟာ လူနာအခြေနေ မဆိုးလို့ဆိုတဲ့ သဘောကို နားလည်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ရယ်တာကို ကိုအောင်ထွန်း အပြစ်မြင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။"

ဒေါက်တာသာလှက ဦးအောင်ထွန်း စိတ်ကျေနပ်အောင် ရှည်ရှည်လျားလျားကြီးပင် ရှင်းပြလိုက်ပါ၏ ။

"ဒါဆိုလည်း ဆောရီးပါ ဒေါက်တာ"

"သမီးတစ်ခုမေးပါရစေ ဒေါက်တာ"

သူမက ကြားဝင် ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

ဒေါက်တာသာလှက သူမကို ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်ပြန်၏ ။

"ဟော မှားပြန်ပြီ။ သမီးက အန်ကယ့်ကို အန်ကယ်လို့ပဲ ခေါ်တာလေကွယ်။ ဒေါက်တာလို့ ခေါ်တာမှမဟုတ်ဘဲ"

"ထားပါတော့ အန်ကယ်။ သမီး မေးချင်တာက သမီးဟာ ကားအက်ဆီးဒင့်ကြောင့် သုံးရက်လုံးလုံး သတိလစ်သွားတယ်။ အဲဒီ အရှိန်နဲ့ အရင်က နောက်ကြောင်းတွေကို ပြန်ပြီး သတိမရနိုင်သေးဘူး။ အဲဒီ လို

ဆိုလိုချင်တာမဟုတ်လား အန်ကယ်"

"မှန်တာပေါ့သမီး။ အခုပဲ ကြည့်လေ။ သမီးဟာ သမီးရဲ့ ဒက်ဒီကိုတောင် မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား"

"ဒါက အန်ကယ်တို့ဘက်က အမြင်ကိုး။ အန်ကယ်တို့က သမီးကို ဝေသီထွန်းလို့ သတ်မှတ်ထားကြတော့ ဝေသီထွန်းရဲ့ နောက်ကြောင်းကို မသိတာဟာ အတိတ်မေ့နေလို့ပဲလို့ စွပ်စွဲစရာဖြစ်နေတာပေါ့"

"အန်ကယ်တို့က ဝေသီထွန်းလို့သတ်မှတ်တာ ဟုတ်လား။ အန်ကယ်တို့က သတ်မှတ်ပေးစရာ လိုသေးလို့လားကွယ်။ သမီးဟာ ဝေသီထွန်း ပဲဟာ"

သူမက ပြုံးလိုက်သည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပင် ပြုံးလိုက်ပါသည်။

"ဝေသီထွန်းအစစ်ဖြစ်လို့ ဝေသီထွန်းဘဝကို မမှတ်မိရင်တော့ အတိတ်မေ့တာပဲပေါ့။ ဝေသီထွန်း မဟုတ်တဲ့သူတစ်ယောက်ကတော့ ဝေသီထွန်း ဘဝကို ဘယ်မှတ်မိမှာလဲ။ ကျွန်မ ဝေသီထွန်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ဘဝမှန်ကိုလည်း ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်။ ကျွန်မဟာ အမာဇင်။ မန္တလေးက အမာဇင်ပါ အန်ကယ်"

သူမက သူမ၏ ထင်မြင်ချက်ကို အစစ်အမှန်သဖွယ် ခိုင်ခိုင်မာမာကြီးပင် ပြောချလိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ တောက်လျှောက်ရယ်မောပြီးရွှင်လာသော ဒေါက်တာသာလှတစ်ယောက် မရယ်မောနိုင်ပါလေတော့။

"သမီးလေးက သူ့ကိုယ်သူ ဝေသီထွန်း မဟုတ်ဘူး။ အမာဇင်ပါလို့ ပြောနေတာကို အန်ကယ်သိပြီးပါပြီ သမီး။ အဲဒီ ကိစ္စကြောင့် သမီး ဒက်ဒီက အန်ကယ်နဲ့ဆေးခန်းကို အရေးပေါ်ဝင်ခေါ်လို့ အန်ကယ် လိုက်လာရတာ ပဲ။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အန်ကယ်စဉ်းစားလာခဲ့တယ်။ သမီးဟာ ကား
အက်ဆီးဒင့်ကြောင့် ရှေ့ခံဝင်ပြီး ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေတာပဲ။

"အို...ဘာမှ ထင်ယောင်ထင်မှားမဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မဟာ အမာဇင်။
ကျွန်မအကြောင်းကို ကျွန်မ ခရေစတိုတွင်းကျ ပြန်ပြောနိုင်တယ်။ ကျွန်မ မိဘတွေက
ဦးကျော်ဇင်။ ဒေါ်နီနီမာ တဲ့။ မန္တလေးက။ ကျွန်မ
မန္တလေးအိမ်လိပ်စာပြောရဦးမလား။"

သူမက မန္တလေးမြို့လိပ်စာတစ်ခုကို သွက်လက်စွာပင် တောက်လျှောက်
ရွတ်ပြလိုက်သည်။

"ကျွန်မ အိမ်ဖုန်းနံပါတ်က - - - - - ။ မယုံရင် အခု မန္တလေးကို
ဖုန်းဆက်မေးနိုင်တယ်။"

နားထောင်နေသူ အားလုံးမှာ အံ့သြသည့် အသွင်သဏ္ဌာန်ပေါ်လွင်
မသွားကြချေ။ စိတ်ထင်ရာလျှောက်ပြောနေသည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို
ခွင့်လွှတ်သည့်အကြည့်မျိုးနှင့်သာ ကြည့်နေကြ၏ ။

သူမ ခံပြင်းသွားသည်။

"ဒီမယ်...အန်ကယ်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါနော်။ အန်ကယ်ကိုပဲ
ကျွန်မ တိုင်တည်ပြောပါရစေ။ ဒီအိမ်မှာ ဝေသီထွန်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်
အမှန်တကယ် ရှိခဲ့တယ်။ ဝေသီထွန်းဟာ မေလ ၁၂ ရက်နေ့မှာ ဒဂုံ-မန္တလား ကားနဲ့
မန္တလေးကို ခရီးထွက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီ အတိုင်း ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။"

"ဟုတ်တယ်လေ သမီး။ အဲဒီ အတိုင်းပဲ။ သမီး မှတ်မိလာပြီလား။"

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ဝမ်းသာအားရ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"နားထောင်ဦးလေ။ ဝေသီထွန်း မန္တလေးသွားတဲ့ မေလ ၁၂ ရက်နေ့မှာပဲ
ဝေသီထွန်းစီးတဲ့ ဒဂုံ-မန္တလား ကားနဲ့ အမာဇင်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ မန္တလေးကို

ပြန်သွားခဲ့တယ်"

သူမစကားကို အားလုံးက တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေကြသည်။

"ဝေသီထွန်းနဲ့အမာဇင်ဟာ တိုက်ဆိုင်စွာပဲ ရုပ်ချင်းအတော်လေး ဆင်တူနေကြတယ်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လည်း တူမယ်ထင်ပါရဲ့။ သူတို့ စီးသွားတဲ့ကားဟာ ညောင်လေးပင်နားမှာ မှောက်တယ်။ ကားမှောက်တဲ့သတင်းကြောင့် ဒီအိမ်ကလူတွေ ညောင်လေးပင်ကို လိုက်လာကြတယ်။ သတိလစ် နေတဲ့ ဝေသီထွန်းကို ဆေးရုံကပြန်ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ခါလာတဲ့မိန်းကလေးဟာ ဝေသီထွန်း မဟုတ်ဘူး။ ဝေသီထွန်းနဲ့ ရုပ်ချင်းတူတဲ့ အမာဇင်ကို မှားခေါ်လာကြတာပဲ။ ကဲ.. အဲဒါပါပဲ အန်ကယ်။ ကျွန်မဟာ အတိတ်မေ့နေတဲ့ ဝေသီထွန်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဝေသီထွန်းနဲ့ ရုပ်ချင်းတူတဲ့ အမာဇင်ပါ"

"ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ သမီးရယ်"

သူမစကားဆုံးသည်နှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ညည်းညူလိုက်သည်။

"သမီးပြောခဲ့တာတွေက ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းကြီးပဲ"

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေသည့် ဒက်ဒီဦးအောင်ထွန်းကပါ ဝင်ပြောသည်။

"ကျွန်မ စိတ်ထင်ရာ လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ အမာဇင် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ကျွန်မမိဘတွေ နာမည်ရော၊ အိမ်လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပါပြောခဲ့ပြီးပြီလေ။ မယုံရင် မန္တလေးကို ဖုန်းဆက်မေးနိုင်တယ်။ ကျွန်မရဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်နဲ့ ကားလိုင်စင်နံပါတ်ပါ ပြောပြနိုင်ပါသေးတယ်"

"သမီးက ပါးစပ်နဲ့ သက်သေပြနေတာပါကွယ်။ ဒီလိုဆို ဒက်ဒီတို့မှာလည်း သက်သေပြစရာ ရှိတာပေါ့။ မ...သမီးရဲ့ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို ယူပြလိုက်ပါကွယ်"

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ထိုင်နေရာမှ သွက်လက်စွာ ထလိုက်သည်။

ဗီရိုဆီ ထသွားကာ ဗီရိုထဲမှ စလင်းဘက်တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လာ၏ ။

"ဒီစလင်းဘက်ဟာ သမီး မန္တလေးကို ကိုယ်နဲ့ တစ်ပါတည်း

ယူသွားခဲ့တာပဲ။ ညောင်လေးပင်ဆေးရုံမှာ သတိလစ်နေတဲ့အချိန်အထိ ဒီစလင်း
ဘက်ကို လွယ်လျက်ပဲ။ ဒီထဲမှာ သမီးရဲ့ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားရှိတယ်"

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ရှင်းပြကာ လွယ်အိတ်ထဲသို့ နှိုက်လိုက်သည်။

"ဟောဒီမှာ"

မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားတစ်ခု လက်ထဲပါလာကာ သူမကို
ကမ်းပေးလိုက်သည်။

သူမသည် ဝေသီထွန်းမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို လှမ်းယူကာ
ကြည့်လိုက်၏ ။

"ဟင်"

သူမ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

"ဒါ...ဒါ ဝေသီထွန်းလား"

"သမီးပဲလေ"

"ဟင်...ဒါ ...ဒါ ကျွန်မပုံမှ မဟုတ်တာ။ ဟင်...ကျွန်မနဲ့ ဝေသီထွန်း
ဘယ်မှာရုပ်ချင်းတူလို့လဲ။ တခြားစီပဲ"

သူမကို ဝေသီထွန်းနှင့်ရုပ်ချင်းဆင်၍ လူမှားခေါ်ထားသည်ဆိုသည့်
အထင်မှာ တက်တက်စင်လဲ့သွားလေပြီ။

"ကျွန်မကို မှန်တစ်ချပ် မြန်မြန်ပေးစမ်းပါ"

ဆရာမနော်မူအေးက မှန်တင်ခုံပေါ်မှ လက်ကိုင်မှန်ချပ်ကို

ယူပေးလိုက်သည်။

သူမသည် မှန်ချပ်ကိုယူ၍ မျက်နှာရှေ့တွင် ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

"အမယ်လေး...ဒါ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ...ဒါ ကျွန်မမျက်နှာ မဟုတ်ဘူး။"

မှန်ချပ်သည် သူမလက်မှလွတ်ကျသွားသည်။ မွေ့ရာပေါ်မှတစ်ဆင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျကာ ခွပ်ခနဲ ကွဲသွားလေသည်။

"ကျွန်မမျက်နှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မမျက်နှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်တို့ ရှင်တို့ ကျွန်မမျက်နှာကို ပြင်ထားကြတယ်။ ကျွန်မမျက်နှာကို ခွဲစိတ်ပြီး ပြင်ထားကြတယ် မဟုတ်လား။ အမယ်လေး"

သူမက မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ရင်း ရှိုက်ကြီးတင် အော်ငိုလိုက်သည်။

"သမီး...သမီးလေး"

"စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ သမီးရယ်"

အားလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

ထိုစဉ် အခန်းတံခါးဆီမှ အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

"အဲဒါ အပမှီတာ"

အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ အားလုံး ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ထွေးခင်။ သူမအတွက် ကြက်ပေါင်းခေါက်ဆွဲပန်း ကန်ယူလာပေးသော အိမ်ဖော်မလေး။

"အဲဒါ အပမှီတာ။ ကျွန်မတို့ ရွာမှာလည်း တစ်ခါဖြစ်ဖူးတယ်။ ရွာထိပ်က အရီးလှကြည်ရယ် သရဲဝင်းပူးပြီး ..."

"ထွေးခင်...တိတ်စမ်း"

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ကျယ်လောင်စွာ ငေါက်လိုက်သည်။

၁၄-၅ နှစ်အရွယ် အိမ်ဖော်မလေးထွေးခင် ဇက်ပု၍ တစ်ခါတည်း
ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

"ညည်း ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ညည်းနဲ့ဘာဆိုလဲ။
သွား...ထွက်သွားစမ်း"

ထွေးခင်အပေါက်ဝမှ လှည့်ပြေးလေသည်။

အပမှီတာ။ အပမှီတာတဲ့။

ငါ ဘယ်သူလဲ။

ငါ ဝေသီထွန်းပဲလား။

အမာဇင်လား။

ငါ့ကို သရဲဝင်ပူးနေတာလား။

အတွေးပေါင်းများစွာဖြင့် ချာချာလည်ကာ သူမ ခေါင်းများ
မူးဝေလာလေသည်။

ငါ ဘယ်သူလဲ။ ငါ ဘယ်သူလဲ။

"သမီးလေး...စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားကွယ်။ ဘာမှ မတွေးနဲ့။
အားလုံးခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်နော်။ အန်ကယ် သမီးကို စမ်းသပ်ပေးမယ်။
ပြီးရင် သမီးလေး အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်နော်"

ဒေါက်တာသာလှက သူမကို အလိုက်သင့်ချော့မော့ ပြောနေသည်။
လိုအပ်သော စမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်သည်။

ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးသည်။

အိပ်ဆေးပါသော ဆေးပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

ခဏအကြာမှာပင် သူမအိပ်ချင်လာသည်။ မျက်လုံးများ
လေးလံလာလေသည်။

...

အခန်း(၂)

(၂)

သူမသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွား၏။

ဆရာဝန်ထိုးပေးသွားသော အိပ်ဆေးတန်ခိုးဖြင့် ကြောင့်ကြမှုကင်းစွာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အိပ်ပျော်နေသောသူမသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အနှောင့်အယှက်ကြောင့် အိပ်ပျော်ရာမှ တဖြည်းဖြည်းနိုးလာ၏။

သူမမျက်နှာဆီမှာ အထိအတွေ့တစ်ခုသည် တရွရွ ဖြတ်သန်းနေ၏။ အေးစက်၍ ပျော့ပျောင်းသော အရာတစ်ခုသည် သူမမျက်နှာတစ်လျှောက်ကို တို့ထိလှုပ်ရှားနေသည်။

အိပ်ချင်စိတ်မပြယ်သေးသောသူမသည် ထိုအထိအတွေ့ကို တကယ်လိုလို အိပ်မက်လိုလိုခံစားနေမိလေသည်။

"ဒါ...ဒါ မြေးလေးပါ။ ငါ့မြေးလေးအစစ်ပါ"

အသံတစ်ခုက သူမအကြားအာရုံဆီ တိုးဝင်လာ၏။

"မြေးလေး...ဝေသီထွန်း ဟုတ်ပါတယ်။ တခြား လူမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မြေးလေး ဝေသီထွန်းအစစ်ပဲ"

အသံသည် အသက်ကြီးကြီးမိန်းမကြီးတစ်ဦး၏ အသံဖြစ်သည်။ အဘွားအိုတစ်ဦး၏ အသံဖြစ်သည်။

ခဏအကြာတွင် မျက်နှာကို စမ်းသပ်ကိုင်တွယ်နေသည့် အထိအတွေ့မှာ ပြီးဆုံးသွားသည်။ အဘွားအို၏ အသံမှာလည်း တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် နင်းလျှောက်သွားသည့်အသံကို

တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ သွားသလို ကြားနေရပြန်ပါသည်။

သူမတွင် သတိပြန်ဝင်လာ၏ ။

သိချင်စိတ်ဖြင့် မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

မီးချောင်းအလင်းရောင် မရှိတော့။ အပြာရောင်မီးမှိန်မှိန်ကသာ တစ်ခန်းလုံးကို ဖြာလင်းနေသည်။ ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ငါးတိုင်အား မီးလုံးလေးမှလင်းလက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

တဒေါက်ဒေါက်အသံသည် အခန်းအဝင်ဝဘက်သို့ ဦးတည်သွားနေသည်။

အပေါက်ဝဆီ သူမ ခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်၏ ။

အဘွားအိုတစ်ဦး။

ခါးကိုင်း၍ တောင်ဝှေးကိုကိုင်ထားသော အိုမင်းရင့်ရော်သည့် အဘွားအိုတစ်ဦး၏ နောက်ကျောကို မြင်ရသည်။ အဘွားအိုသည် အဝင်တံခါးကိုလှုပ်၍ အခန်းအပြင်သို့ လှမ်း၍ ထွက်လှထွက်ခင်မှာ သူမ လှမ်းမြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူမ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အဘွားအိုသည် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ အခန်းတံခါး ပြန်စေ့သွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

အိပ်ချင်စိတ်မပြယ့်တပြယ်မှာ သူမ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းသည် အမှန်တကယ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လားဟု ဇေဇေဝါ ဖြစ်နေမိပြန်၏ ။

တစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဒရင်းဘက်ပေါ်တွင် အိပ်မောကျနေသော ဆရာမနော်မူအေးကို မြင်ရလေသည်။

အိပ်ဆေးတန်ခိုးကြောင့် သူမ ကြာရှည်နိုးထမနေနိုင်ပါ။ ခဏချင်းပင် ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားလေ၏ ။

•••

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကြည်လင်ရွှင်လန်းစွာပင် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏

။

"နိုးပြီလား။ မျက်နှာသစ်ရအောင်နော်"

ဆရာမနော်မူအေးက သူမ နိုးအလာကို အနားမှာ ထိုင်စောင့်နေရှာသည်။

ခေါက်စားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့်တင်ထားသည့် ရေချိုင့်ထဲမှ ရေကို လက်ကိုင်ပဝါနှစ်၍ ယူပြီး သူမမျက်နှာကို သုတ်ပေးသည်။

"မျက်နှာသစ်တာတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သစ်နိုင်ပါတယ် ဆရာမရယ်။ အားနာစရာကြီး"

"နေပါ မဝေသီ။ အဲလေ...ညီမရယ်။ သွားတိုက်ရင်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တိုက်ရမယ့်ဥစ္စာ။ အဟင်း...ဟင်း"

ဆရာမကရယ်ရင်း မျက်နှာသစ်ပေးနေ၏ ။

မဝေသီ ဆိုသောအခေါ်အဝေါ်ကြောင့် သူမ ရင်မှာလှုပ်ရှားသွားရပြန်၏ ။ ရှင်းမရနိုင်သော ပဟေဠိအတွက် စိတ်မောသွားရပြန်၏ ။

မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်အပြီးတွင် ဆရာမက ခုတင်အောက်မှ အပေါ့အိုးကို ဆွဲထုတ်သည်။

"လက်ထရိန်တော့ ရေအိမ်ထဲမှာပဲသွားချင်တယ် ဆရာမ"

"ရှက်စရာမလိုပါဘူး။ ဆရာမ လိုက်ကာနဲ့ ကာပေးထားမှာပါ"

"မဟုတ်ဘူး ဆရာမ။ ကျွန်မ လမ်းနည်းနည်း
စမ်းလျှောက်ကြည့်ချင်လို့ပါ"

"ကဲ...ကဲ။ ဒါဖြင့်လာ။ ဖြည်းဖြည်းဆင်းနော်။ ဆရာမ တွဲပို့မယ်"

ခုတင်ပေါ်မှအဆင်းတွင် ဘယ်ခြေထောက်ကို သတိထားဖွနင်းကြည့်၏ ။
ကျောက်ပတ်တီးကြောင့် ကျပ်ပြီး ကသိကအောက် ဖြစ်သည်မှအပ ထင် သလောက်
နာကျင်မှုမရှိပါ။

ဆရာမက အိမ်သာခန်းဆီသို့တွဲရင်း ဖေးမပို့ပေးသည်။

"ကျွန်မ ခြေထောက်ကျိုးရုံကျိုးသွားတာ ကံကောင်းတာပေါ့။
ကားပေါ်က လူတွေ အသေအပျောက်များလားဟင်"

"ဆယ့်ခြောက်ယောက်သေတယ်လို့ ပြောတာပဲ"

"အို...အများကြီးပါလား"

"ညီမကတော့ ရှေ့ခုံနဲ့ ထိုင်တဲ့ခုံကြားမှာ ခြေထောက်ညပ်နေလို့ ဆွဲ
ထုတ်ယူရတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ဒူးဆစ်လွဲသွားတာ။ တခြား ဘာဒဏ်ရာမှမရဘူး"

အိမ်သာမှာ ကုလားထိုင်မှာထိုင်သလို ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ သွားရသော
ဘိုထိုင်အိမ်သာ ဖြစ်၍ အဆင်ပြေပါသည်။ ဆရာမက အိမ်သာခွက်ပေါ်မှာ
နေရာချထားပေးပြီး အပြင်ဘက်မှ စောင့်နေသည်။

အိမ်သာထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်သာနှင့် ခုတင်ကြား အသွားလမ်းတွင် မှန်တင်ခုံရှိပါသည်။။

သူမသည် သူမ၏ ရုပ်သွင်ကို မှန်ထဲမှာ တစ်ဖန်ပြန်၍
ကြည့်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့ အဖြတ်တွင် -

"ခဏ ဆရာမ။ ကျွန်မ မှန်ကြည့်ချင်လို့"

မှန်ဘက်သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လှည့်၍ သူမကိုယ်သူမ ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ထဲမှ သူမမသိသော မျက်နှာစိမ်း မိန်းကလေးတစ်ဦးက သူမကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

ဒါ ငါမဟုတ်ဘူး။

သူမက သူမမျက်နှာကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။ မှန်ထဲမှ မိန်းကလေးကလည်း သူမနည်းတူ စမ်းသပ်သည့်ပုံပေါ်လာ၏ ။

"ဆရာမ ကျွန်မဟာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး"

"အို"

"သူတို့ ကျွန်မမျက်နှာကို ပြင်ထားကြတယ်ဆရာမ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လည်း ပိန်ကျသွားတယ်။ သူတို့ ကျွန်မကို ဘယ်လိုပြင်ပစ်လိုက်ကြသလဲ မသိဘူး"

"မဟုတ်နိုင်တာကွယ်"

"ဆရာမ မသိဘူးနော်။ ဆရာမက အရင် ကျွန်မကိုမှ မမြင်ဖူးတာကိုး။ အခု ကျွန်မမျက်နှာက အရင်က မျက်နှာနဲ့ တခြားစီပဲ ဆရာမရဲ့"

ဆရာမနော်မူအေးက သက်ပြင်းချသည်။

"ခုတင်ပေါ် ပြန်သွားထိုင်မယ်နော်။ ညီမကို ဆရာမ ရှင်းပြမယ်"

ဆရာမက ခုတင်ပေါ် ပြန်တွဲပို့ပေးသည်။

"ညီမ မျက်နှာမှာ ပြုပြင်ထားသလို၊ ခွဲစိတ်ခံထားရသလို နာကျင်မှုမျိုး ခံစားရသလား"

"ရှင်"

သူမက သူမမျက်နှာကို တစ်ဖန်ပြန်၍ စမ်းသပ်မိပြန်သည်။ မျက်နှာသည် ပကတိချောမွေ့နေပြီး ဘယ်လိုနာကျင်မှုမျိုးကိုမှ မခံစားရပါ။

"တကယ်လို့ မျက်နှာကိုခွဲစိတ်ပြုပြင်ထားမယ်ဆိုရင် ဒီရက်ပိုင်းလောက်နဲ့ နဂိုအသားအတိုင်း ဘယ်ပြန်ဖြစ်နိုင်မှာလဲကွယ်။ မျက်နှာမှာ ခွဲစိတ် ဒဏ်ရာ ရှိရမယ်။ ချုပ်ရိုးရှိရမယ်။ အဲဒီ အတွက် နာကျင်မှုကိုလည်း ခံစားရမယ်။ မဟုတ်ဘူးလား"

ဆရာမ ရှင်းပြသည့်စကားက လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။

ဒါဖြင့် သူမမျက်နှာက ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းသွားရတာ လဲ။

"နောက်ပြီး မျက်နှာကို ခွဲစိတ်ပြုပြင်တာနဲ့တော့ ရုပ်ရည်တခြားစီဖြစ်အောင် ပြောင်းမသွားနိုင်ပါဘူး။ နဂိုမူလ ရုပ်ကို ဖမ်းလို့မရတဲ့အထိ ပြောင်းသွားအောင်လည်း ပြုပြင်လို့ မရပါဘူး"

"ဟုတ်ရဲ့လား ဆရာမရယ်"

"ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီနည်းနဲ့ မျက်နှာကိုပြင်တယ်ဆိုတာ တွန့်နေတဲ့ အရေပြားကို ဆွဲဆန့်တာမျိုးလို နဂိုရုပ်ထက် ပိုနုသွားအောင် လုပ်တာပါ။ နှာခေါင်းပိုလှအောင်ပြင်လို့ ရတယ်။ မျက်ရစ်မပေါ်ရင် မျက်ရစ်ပေါ်အောင် ဖော်လို့ရတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ မျက်နှာပေါ်မှာရှိတဲ့ နှာတံ၊ မျက်ခုံး ပြင်ရုံ နဲ့တော့ နဂိုရုပ် ပျောက်မသွားဘူး ညီမရဲ့"

နော်မူအေးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြနေသည်။

"သွားတွေနှုတ်ပြီး အသစ်ပြန်စိုက်လို့ရတယ်။ မျက်နှာပေါ်က မဲ့တွေကို ခွဲထုတ်ပစ်လို့ ရတယ်။ မေးရိုးပြင်လို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို တစ်ချိန် တည်း တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ညီမ သတိလစ်နေတဲ့ သုံးရက်အတွင်းမှာ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ပြင်ပစ်တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်"

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရပ်ဟာ အရင်ကနဲ့ မတူတော့တာတော့ အမှန်ပဲ"

ဆရာမက ရယ်သည်။

"ထက်ထက်မိုးဦးရပ်ကို အိန္ဒြာကျော်ဇင်နဲ့တူအောင် ခွဲစိတ်ပြုပြင်လို့ မရသလို၊ အိန္ဒြာကျော်ဇင်ကိုလည်း ထက်ထက်မိုးဦး ရပ်မျိုးဖြစ်အောင်ပြင်ယူလို့ မရပါဘူးကွယ်။ ဘယ်လို ပြုပြင် ပြုပြင် နဂိုမူလရပ်ကတော့ ပျောက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး"

ဆရာမနော်မူအေးက ရယ်မောရင်း ဥပမာ၊ ဥပမေယျဖြင့် ဆက်ပြောပြ၏ ။

ဆရာမစကားများက သဘာဝ တော့ကျပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမသည် သူတို့ပြောသည့် ဝေသီထွန်းဘဝကို ဘယ်လိုမှ ပြန်တွေးစဉ်းစားလို့မရဘဲဖြစ်နေသည်။ အမာဇင် ဆိုသည့်ဘဝကိုတော့ ထင်ထင်ရှားရှား ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်ကြီးကို မှတ်မိနေပါ၏ ။

သူမသည် တောင်တောင်အီအီ စဉ်းစားရင်းမှ ညက သူမမျက်နှာကို လာရောက်စမ်းသပ်သည့် အဘွားအိုကို သတိရလိုက်သည်။

"ဒီအိမ်မှာ အဘွားကြီးတစ်ယောက်များ ရှိသလား ဆရာမ"

"ဟင်...ဆရာမ ဒီအိမ်ရောက်တာ ဒီနေ့နဲ့ဆို လေးရက်ရှိပြီ။ ဘယ်အဘွားကြီးမှ မတွေ့မိပါဘူးကွယ်"

"ဒီအိမ်မှာ လူဘယ်နှစ်ယောက်နေကြသလဲ။ ဆရာမ သိသလောက် ကျွန်မကို ပြောပြပါလားဟင်"

"ဪ...ညီမရယ်။ တကယ်ကို ဘာမှမမှတ်မိတော့တာပါလား။ ဒီအိမ်မှာ အန်ကယ်ဦးအောင်ထွန်းနဲ့ အန်တီဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ထွေးခင်ဆိုတဲ့ အိမ်ဖော်မလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူတို့က ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ

နေကြတာပေါ့။ ဒရိုင်ဘာနဲ့ ထမင်းချက်တုံ့မိန်းမနဲ့က လင်မယား။ သူတို့က
ခြံနောက်ဘက်က အိမ်ကလေးမှာ နေတယ်။ သူတို့နာမည်တော့ ဆရာမ မသိဘူး။
ဆရာမက အိမ်အောက်ထပ်လည်း သိပ်မဆင်းဖြစ်တော့ သူတို့နဲ့လည်း
မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်ပါဘူးကွယ်"

"အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို တကယ် မတွေ့မိဘူးပေါ့"

"မတွေ့ပါဘူး"

"ဒီအိမ်က ဘယ်နားမှာရှိတာလဲ ဟင်"

"ကမာရွတ်မှာပါ။ ပြည်လမ်းမကြီးကနေ နည်းနည်း ချိုးကွေ့ဝင်ရတယ်"

"သေချာတယ် ဆရာမ။ ကျွန်မဟာ ဒီအိမ်က မဟုတ်ဘူး။ ဆရာမ
ဒါလောက်ပြောနေတာတောင် ကျွန်မ ဘာမှ မှတ်မိမလာဘူး"

"ထားပါတော့လေ။ တစ်ခုတော့ ဆရာမ တောင်းပန်ထားချင်တယ်"

"ဘာလဲ ဆရာမ"

"အန်ကယ်နဲ့ အန်တီဖြူကိုတော့ ဒက်ဒီ၊ မာမီလို့ ခေါ်ပါကွယ်။ ညီမက
ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကျွန်မလို့ပြောပြီး သူ့ကို အန်တီလို့ခေါ်လို့ အန်တီဖြူ
သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေရှာတယ်။ ညက ညီမ အိပ်ပျော်သွားတော့ အဲဒီ အကြောင်းတွေ
ပြောပြီး ငိုလိုက်တာမှ တအားပဲ"

"အို"

သူမ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း သူမကို ဆက်ဆံတာ
မိခင်ရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကရုဏာ အပြည့်ရှိကြောင်း မငြင်းနိုင်ပါ။

သူမကသာ ဝေသီထွန်း အဖြစ်မခံယူနိုင်၍ စိမ်းကားစွာ
ဆက်ဆံမိခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းအပေါ် စိတ်ကွက်လောက်စရာ
တစ်ခုမှမရှိသေးပါ။

"ညီမစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေနေ အခု

သူတို့အိမ်ပေါ်မှာရောက်နေတာလေ။ သူတို့စိတ်ဆင်းရဲမယ့် အပြောအဆိုမျိုးကို ရှောင်သင့်တာပေါ့"

"စိတ်ချပါ ဆရာမ။ မနေ့က သွေးပူတုန်းမို့ပါ။ ကျွန်မ

မာမိလို့ခေါ်ပါ့မယ်"

"ဝမ်းသာပါတယ် ညီမရယ်"

"ကျွန်မကိုလည်း တစ်ခုကူညီပါဆရာမ"

"ဘာများလဲ"

"ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကျွန်မဟာ ဝေဒီထွန်း မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေတုန်းပဲ။

မန္တလေးက အမာဇင်လို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ တစ်ထစ်ချယုံတယ်။ အဖြစ်မှန် ပေါ်ပေါက်အောင် ဆရာမ ကူညီပေးပါ"

"တရားသဖြင့် အကူအညီမှန်သမျှ ဆရာမ ပေးပါ့မယ်။ စိတ်ချပါ

ညီမရယ်"

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ဝင်လာသည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းလက်ထဲမှာ အယ်လ်ဘမ်တချို့ပိုက်လျက်။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းနောက်မှာတော့ ထွေးခင်က လင်ပန်းတစ်ချပ်တွင်

နံနက်စာ စားစရာများ တင်ပြီး လိုက်လာသည်။

"သမီး နိုးနေပြီကိုး"

"ဟုတ်ကဲ့ မာမိ"

မာမိအခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းမျက်နှာ လင်းလက်သွားသည်။

"သမီး သတိရပြီလားဟင်"

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက အငမ်းမရ မေးသည်။

"မနေ့ကလောက်တော့ သမီးစိတ်တွေ ထွေမနေတော့ပါဘူး မာမီ။

ဒါပေမဲ့ သမီး ဘာကိုမှ သတိမရသေးဘူး"

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းမျက်နှာ အိုကျသွားပြန်သည်။

ပျက်သွားသောမျက်နှာကို ပြန်ပြင်ရင်း -

"သမီးအတွက် ဘရိတ်ဖတ်စ်ကို မုန့်ဟင်းခါး လုပ်လာတယ်။ သမီး

အကြိုက်မုန့်ဟင်းခါးလေ"

မျက်နှာသစ်ပစ္စည်းများတင်ထားသော ခေါက်စားပွဲပေါ်တွင်

စားစရာလင်ပန်းက နေရာယူထားပေပြီ။ ထွေးခင်က

မုန့်ဟင်းခါးဖတ်ပန်းကန်လုံးထဲကို ဟင်းရည်ထည့်ပြီး စားရန် အသင့်ပြင်ပေးနေ၏ ။

"ဪ...ဆရာမအတွက်လည်း အောက်ထပ်မှာ ပြင်ထားပါတယ်။

သမီးကို အန်တီပဲ ကျွေးလိုက်မယ်။ ဆရာမ ကော်ဖီပါသောက်ရင်း အောက်ထပ်မှာ

သွားစားပါ။ အေးအေးဆေးဆေးစားပါ ဆရာမ"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီဖြူ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

...

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက သူမကို မုန့်ဟင်းခါးများ ကိုယ်တိုင် ခွံကျွေးနေရှာ၏ ။

သူမက ကိုယ့်ဟာကိုယ် စားပါမည်ဆိုသော်လည်း မရဘဲ တစ်ဇွန်းချင်းခပ်၍

ကျွေးနေ၏ ။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းထံမှ မိခင်မေတ္တာကို အပြည့်အဝ

ခံယူရမိပြန်သည်။ သူဟာ တကယ်ပဲ ငါ့အမေအရင်းလား။

ထွေးခင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရပ်ကြည့်နေ၏ ။

ထွေးခင်မျက်လုံးများက သူမထံမှ မခွာ။ သူမကို စူးစမ်းသလို ကြည့်နုတာလား။ တစ်ခုခုပြောချင်နေသလား။ မဝေခွဲတတ်ပေ။

သူမကို အပ”မှီနေတာလို့ ပြောခဲ့တဲ့ထွေးခင်။

ထွေးခင်မှာ ၁၄နှစ်၊ ၁၅နှစ်အရွယ် မြီးကောင်ပေါက်မလေး ဖြစ်သည်။ စပ်စုလိုဟန်၊ နေရာတကာပါလိုဟန်၊ အရေးပါအရာရောက်ချင်ဟန်များက အရွယ်ရောက်စ ထွေးခင်ထံမှာ သိသိသာသာ ပေါ်လွင်နေသည်။

"ဟဲ့...ထွေးခင်။ ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ။ သွား...အောက်မှာ ဆရာမစားနေတာ သွားကူလုပ်ပေးလိုက်။ ငါခေါ်မှ ပြန်လာခဲ့"

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ထွေးခင်ကို နှင်လွှတ်လိုက်သည်။

ထွေးခင်က ထွက်သွားပြီး အခန်းဝရောက်မှ လှည့်ကြည့်သွားသေးသည်။ ဒီကောင်မလေးကို အသုံးချလို့ရမယ်ဟု သူမ တွေးလိုက်မိသည်။

"စားကောင်းရဲ့လား သမီး"

"ကောင်းတယ် မာမီ"

"ထပ်ထည့်ဦးမယ်နော်"

"တော်ပြီ မာမီ။ သမီး ဝ,ပြီ"

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက စားပြီးပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်မှ ဓာတ်ပုံစာအုပ်အယ်လ်ဘမ်အပုံကို ယူလိုက်ရင်း -

"ဟောဒီမှာ...သမီးဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်တွေ ယူလာတယ်။ သမီး ပြန်ကြည့်ရင် မှတ်မိလာအောင်လို့"

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းမှာ သနားစရာပင်။ အတိတ်မေ့နေရှာသည့်သမီးကို သတိပြန်ရလိုရငြား ဓာတ်ပုံတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လှန်ပြနေ၏ ။ ဓာတ်ပုံက

လည်း စုံလှပေသည်။ အခါလည်သမီးအရွယ်က ရိုက်ထားသည့်ပုံမှစ၍
မကြာသေးမီက ရိုက်ထားသည့်ပုံအထိ ပါပါသည်။

"ဒါက လေးတန်းတုန်းကပုံ၊ ဆယ်တန်းအထိ တီတီစီ
ကျောင်းမှာနေခဲ့တာ မှတ်မိသလားသမီး"

သူမ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

"ဟောဒီပုံလေး ကြည့်ပါဦး။ ဒက်ဒီတို့ ကုမ္ပဏီကလုပ်တဲ့သင်္ကြန်ပွဲမှာ
သမီး ကနေတဲ့ပုံလေ။ သမီးက သိပ်ရှက်တတ်တာ။ လူတွေရှေ့မှာ က၊ခိုင်းလို့
မက၊ချင်ဘူးဆိုတာကို ဒက်ဒီက အတင်းက၊ရမယ်ဆိုလို့ ထွက်က၊ရတာ လေ။
ကြည့်ပါလား...က၊နေတာတောင် ပြုံးမနေဘူး။ ရှက်ပြီး မျက်နှာက
တည်တည်ကြီးနဲ့ အဲဒါကိုရော သမီးမှတ်မိလားဟင်"

သူမ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

"ဒီပုံလေးကကောကွယ်။ ချောင်းသာသွားတုန်းက ရိုက်ထားတာလေ။
ဒက်ဒီက ကင်မရာကို အချိန်ကိုက်ချိန်ထားပြီးမှ မာမီတို့ဘေးကို လာရပ် တာလေ။
အဲဒါကြောင့် တွေ့လား။ ဒက်ဒီပုံက ကမန်းကတန်းပြေးလာပြီးမှ ရပ်နေတဲ့ပုံမျိုးကြီး
ဖြစ်နေတာ။ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လားသမီး"

သူမ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း စိတ်ညစ်သွား၏ ။

သူမက ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း လှန်ထားလက်စစာမျက်နှာမှ ပုံတစ်ပုံကို
စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

"သူက ဘယ်သူလဲ မာမီ"

ဓာတ်ပုံထဲတွင် သူမ(ဝေသီထွန်း)နှင့် ထိုအမျိုးသမီးလေးတို့ နှစ်ဦး တွဲ၍
ရပ်နေ၏ ။

"သူ့ကို သမီး မမှတ်မိဘူးလား...ကေသီဘိုလေ။ သမီး အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ကေသီဘိုလေ"

"မမှတ်မိပါဘူး မာမီရယ်။ မှတ်မိလို့မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လှလို့ပါ။ မေသန်းနဲ့ တူတယ်နော်"

သူမ အဖြေစကားကြောင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏ ။ သက်ပြင်းကိုချသည်။

"ကေသီဘိုနဲ့ သမီးနဲ့က အရမ်းချစ်ကြတာလေ။ ကေသီဘိုက အခု စင်ကာပူခဏသွားလည်နေတယ်။ တစ်နေ့ကတောင် ဖုန်းဆက်ပြီး သမီး သတင်းကို မေးသေးတယ်။ အဲဒီ တုန်းက သမီး သတိမရသေးဘူး။ သူ သိပ်စိတ်ပူနေတာ။ သမီး စင်ကာပူကို ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်ပါလားဟင်။ ကေသီဘို ဆီကို"

"မဆက်ချင်ပါဘူး မာမီရယ်။ သမီးမှ သူ့ကိုမမှတ်မိတာ။ ဘာစကားပြောရမှာလဲ"

"ဖြစ်ရလေ သမီးရယ်"

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း မျက်ရည်များစို့လာ၏ ။

"သမီးမှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိဘူးပေါ့နော်။ ဟုတ်လား"

"သမီးက မာမီတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးလေ"

ဝေသီထွန်းမှာတော့ မောင်နှမ မရှိတာဟုတ်ချင် ဟုတ်မယ်။ အမာဇင်ကတော့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး မဟုတ်ဘူး။ အမာဇင်မှာ အစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ အစ်ကိုကြီးက အပါဇင်တဲ့။ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ။ အစ်ကိုလေးက အတာဇင် တဲ့။

ကဲ...သူမသည် ဝေသီထွန်းဘဝကို မမှတ်မိဘဲ အမာဇင်ဘဝကိုတော့ ဘာလို့အသေးစိတ်မှတ်မိနေရတာ လဲ။

သို့သော် သူမ၏ မျက်နှာသည် အမာဇင်မျက်နှာ မဟုတ်တော့။
ဝေသီထွန်းမျက်နှာ ဖြစ်နေပြီ။

"ဒီအိမ်မှာ အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်ကောရှိသလား မာမီ"

"အဘွားအိုကြီး။ သမီးဘွားဘွားတော့ရှိတယ်လေ။ ဘာလို့ မေးတာလဲ
သမီး"

"ညက သမီးအိပ်နေတုန်း အဘွားကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။
သမီးမျက်နှာကို စမ်းတယ် မာမီ"

"အို...မဖြစ်နိုင်ဘူး"

"သမီး သေချာ မြင်လိုက်တာပါ"

"သမီးဘွားဘွားက ညကြီးမင်းကြီး အပေါ်ထပ်တက်လာမှာ
မဟုတ်ဘူးလေ"

"နေပါဦး။ အဲဒီ ဘွားဘွားက ဒီအိမ်မှာပဲ နေတာလား မာမီ။ ဆရာမကို
မေးကြည့်တော့ ဒီအိမ်မှာ အဘွားကြီး မရှိပါဘူးတဲ့"

"ဘွားဘွားက သူ့အခန်းထဲမှာပဲ နေတာကွယ့်။ ဘယ်မှမထွက်ဘူး။
ထွက်လို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီ"

"ဘွားဘွားက မျက်စိမမြင်ဘူးလေကွယ်"

"အို"

"အဲဒါကြောင့် ညက သမီးဆီလာတယ်ဆိုတာ ဘွားဘွား မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။
သမီး အိပ်မက်မက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

သူမစိတ်ထဲမှာ ဇေဝေဝါ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

"နောက်ပြီးတော့ ဘွားဘွားက သမီးကို မန္တလေးရောက်နေပြီလို့ ထင်နေတာကွယ့်။ သမီး ဘွားဘွားကို နှုတ်ဆက်ပြီး မန္တလေး ထွက်သွား တဲ့နေ့မှာ ကားတိုက်မှုဖြစ်လို့ သတိမေ့လျက်နဲ့ အိမ်ပြန်ခေါ်လာရတယ်လေ။ ဘွားဘွားသိရင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူကမှ ပြန်မပြောဘူး။ သမီးကို မန္တလေးရောက်သွားပြီလို့ပဲ အသိပေးထားတာ။ ဝိုင်းညာထားကြတာ။ ညက ဘွားဘွားလာတယ်ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင် ပါဘူးကွယ်"

"ဒါဆို တခြားအဘွားကြီးတစ်ယောက်ပေါ့"

"အို...တခြားကအဘွားကြီးက အိမ်ပေါ်ဘယ်လို ရောက်လာမှာလဲ။ သမီး စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး အိပ်မက်,မက်တာပါ သမီးရယ်"

နဂိုကပင် တကယ်လိုလို အိပ်မက်လိုလိုထင်ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မို့ သူမ ဆက်မငြင်းသာတော့။

"အိမ်မှာရှိတဲ့ ဘွားဘွားက ဘယ်လိုတော်တာလဲဟင်"

"သမီး ဒက်ဒီရဲ့အမေလေ"

"ဪ"

"သမီးမှာ အဘိုးအဘွားဆိုလို့ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာ။ ဒက်ဒီ အဖေလည်း ဆုံးပြီ။ မာမို့အဖေ, အမေလည်း ဆုံးပြီ။ ဒီအကြောင်းတွေရော သမီးမှတ်မိလား"

"မမှတ်မိပါဘူး မာမီရယ်။ အခုအိမ်မှာရှိတဲ့ ဘွားဘွားကိုပဲ သမီးတွေ့ချင်တယ်"

"တွေ့လို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ သမီး။ သမီးကို မန္တလေးရောက်သွားပြီလို့ ညာထားတာလေ။ သမီး အခုပုံနဲ့ ခြေထောက်ကျောက်ပတ်တီးကြီးနဲ့ တွေ့ပေးလို့ ဘွားဘွား စိတ်မကောင်းရုံရှိမှာပေါ့။ သမီးအားလုံးနေကောင်းသွားမှ"

တွေ့လို့ဖြစ်မယ်"

သူမက ဘွားဘွားဆိုသူကို တွေ့မြင်လိုခြင်းမှာ ညက အခန်းထဲလာသည့် အဘွားကြီးဟုတ်-မဟုတ် သိလို၍ သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာမနော်မူအေးကတော့ ဒီအိမ်မှာ အဘွားအိုတစ်ယောက်မှ မတွေ့ပါဟု ပြောသည်။ မာမီကတော့ သူမ၏ ဘွားဘွားမှာ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတ ဖြစ်၍ အခန်းအောင်းနေရပါသည်ဟု ပြောပြန်သည်။ ဒါ အမှန်တကယ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား။ အဘွားအိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခု ထိန်ဂှက်ထားကြတာလား။

မျက်မမြင် ဘွားဘွားမှာ အခန်းထဲမှ မထွက်ဘူးဆိုလျှင် ညက ရောက်လာသည့်အဘွားအိုသည် မည်သူလဲ။ ပဟေဠိတွေ ဖြစ်ရပြန်ပြီ။

သူမကတော့ ထွေးခင်ဆိုသည့် အိမ်ဖော်မလေးကို အရပေါင်းကာ လျှို့ဝှက်မှုတွေအားလုံးကို ဖော်ထုတ်ဖို့ စဉ်းစားထားပါသည်။

အမာဇင်ဆိုသည့် သူမ၏ ဘဝမှန်ကို ပြန်ရောက်ဖို့ ကြိုးစားရပေမည်။

...

အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ပြီး သူမကို ချောင်းကြည့်သွားသည့် ထွေးခင် ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဒီအချိန်မှာ ဆရာမနော်မူအေးက ရေချိုးနေပါသည်။

ဆရာမက သူမကို ရေအရင်ချိုးပေးခဲ့သည်။ ဘယ်ဘက်ခြေထောက် ရေမစိုစေရန် ခြေဆင်းထိုင်စေပြီး ဆရာမက သူမကိုစနစ်တကျပင် ရေချိုးပေးခဲ့သည်။

အခကြေးငွေ တနှင့်တပိုးပေးပြီး ငှားထားသည့် သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း အသေးစိတ် ဆောင်ရွက်ပေးမှုများအတွက် သူမအားနာနေသည်။ နော်မူအေးမှာ

သူမထက်အသက်ကြီးသော အစ်မကြီးအရွယ်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။

ရေချိုးပေးပြီး သနပ်ခါးပါသွေးပေးဖို့ လုပ်နေတော့ သူမ မနေသာတော့။
အောက်ထပ်မှ ထွေးခင်ကိုခေါ်ပြီး သနပ်ခါးသွေးခိုင်းရသည်။

ထိုစဉ်ကတည်းက ထွေးခင်သည် သနပ်ခါးသွေးရင်း သူမကို ကွက်ကြည့်
ကွက်ကြည့်လုပ်နေသည်။ ထွေးခင်သည် သူမကို စိတ်ဝင်စားနေပုံရ၏ ။
စကားပြောချင်နေပုံလည်း ရသည်။ ညက ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း အဟောက်ခံထားရပြီး
ဆရာမရှေ့မှာလည်းဖြစ်နေလို့ သူမကို ဝင်မရောရဲခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ဆရာမနော်မူအေးက သူမကို အဝတ်အစားလဲပေးထားခဲ့ ပြီး
သူ့ကိုယ်တိုင် ရေချိုးခန်းထဲဝင်၍ ရေချိုးနေပေပြီ။

ထွေးခင်က ဒါကို သိပုံရသည်။ အခန်းဝမှ ပြူတစ် ပြူတစ်နှင့် သူမကို
နှစ်ခါ၊သုံးခါ လာချောင်းကြည့်နေ၏ ။

လူလစ်တုန်း ထွေးခင်ကိုခေါ်၍ သိတန်သမျှသိအောင်
အစ်ကြည့်လိုက်ဦးမည်။

နောက်တစ်ခါ ထွေးခင်လာအချောင်းတွင် သူမက
လက်ယပ်လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ထွေးခင်က ဆရာမအခြေအနေကို အကဲခတ်ရင်း အခန်းထဲ မရဲတရဲ
ဝင်လာ၏ ။

"လာပါဟဲ့။ နင့်ကို မေးစရာရှိလို့"

သူမက ရောရောဝင်ဝင်ပြောရင်း ခေါ်လိုက်သည့်အခါတွင် ထွေးခင်
ရဲရဲတင်းတင်း ဖြစ်လာ၏ ။ သူမအနီးသို့ တိုးကပ်လာကာ အငမ်းမရမေးလိုက်သည်။

"မမလေး ...မမလေး ဘာမှမမှတ်မိဘူးဆိုတာ တကယ်လားဟင်"

"အေး...ဟုတ်တယ်။ ငါ နင့်ကိုမေးမလို့။ အရင် ဒက်ဒီ အိမ်မှာ နေသွားတဲ့

ဝေသီထွန်းဆိုတာ ငါ့လိုရုပ်မျိုးပဲလား"

"ဟယ်...မမလေးက မမလေးရုပ်ပဲပေါ့"

"ဒါဆို...ငါ့မျက်နှာဟာ နဂိုကတည်းက ဒီမျက်နှာမျိုးပဲပေါ့။

ဟုတ်ရဲ့လား။ ငါဟာ နင်သိတဲ့ ဝေသီထွန်း ဟုတ်ရဲ့လား။ သေချာကြည့်စမ်းပါဟဲ့"

"မမလေး ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဟုတ်ပါပြီ...ဟုတ်ပါပြီ။ မမလေး အပမှီနေတာပါ"

ညကစကားကိုပဲ ထွေးခင်က ပြန်ပြောနေပြန်၏ ။

"အပမှီတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟဲ့"

"အပမှီတယ်ဆိုတာ သရဲဝင်ပူးတာကို ပြောတာ"

"အမယ်လေး...ကြောက်လိုက်တာဟယ်။ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ"

"ဟုတ်တယ်။ ရွာမှာ အရီးလှကြည် အပမှီတာ တွေ့ဖူးတယ်။ အရမ်းကြောက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ"

"ဘယ်လိုမျိုးလဲ ပြောပြစမ်း"

"ရွာမြောက်ဖျားက ကိုရင်ဖိုးလုံး သေတော့လေ။ ကိုရင်ဖိုးလုံးဆိုတာ ရွာမှာလူဆိုး မမလေးရဲ့။ နွားသတ်တယ်။ ဝက်သတ်တယ်။ အဲဒီ အလုပ်ပဲလုပ်တာ။ သေခါနီး တော့လည်း နွားအော်,ဝက်အော်သလို အော်ပြီးသေရတာ ။ သူ သေပြီးလို့ ရက်လည်းလည်ရော၊ ရွာထိပ်က အရီးလှကြည်ကို ဝင်ပူးတော့တာပဲ"

"ဟင်"

"အရီးလှကြည်ကလေ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှမမှတ်မိတော့ဘူး။ အခု မမလေး ဖြစ်သလိုပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ ဖိုးလုံးလို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ အမဲသားပေးဆိုပြီး

အမဲသားတွေ တောင်းစားတာ။ အရီးလှကြည်က အမဲသားမစားဘူး။ အဲဒါ သူ့ဝင်ပူးတဲ့သရဲက တောင်းစားတာပေါ့။"

"တော်တော့...တော်တော့"

ထွေးခင် ပြောပြသည့်အကြောင်းကို နားထောင်ပြီး သူမ ကြောက်လန့်လာသည်။

"ကိုဖိုးလုံး ဝင်ပူးပြီး သူ့မိန်းမကို ခေါ်ခိုင်းတယ်။ သူ့မိန်းမရောက်လာတော့ ဝက်သားဖိုး အကြွေးရစရာရှိတဲ့လူတွေ နာမည်ရွတ်ပြပြီး အကြွေးကို ရအောင် တောင်းဖို့မှာတယ် သိလား။"

"တော်ပါတော့ဟယ်။ ငါ မကြားချင်ဘူး။"

"အဲဒါ ဘုန်းကြီးကို သွားလျှောက်ပြီး ဘုန်းကြီးပေးလိုက်တဲ့ ချည်မန်းကွင်းကို အရီးလှကြည်ကို စွပ်ပေးလိုက်မှ သရဲက ထွက်သွားတာ။"

"အို...ဘာချည်မန်းကွင်းလဲ။ တော်တော့...ထွေးခင်။ မပြောနဲ့တော့။ နင် ပြောတာတွေ ငါကြောက်တယ်။"

သူမသည် ကြောက်လန့်စိတ်ဖြင့် အသားများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာ၏ ။

ထိုစဉ် ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေကျသံတိတ်သွားသည်။

"ဟော...ဆရာမ ရေချိုးပြီးပြီ ထင်တယ်။ ထွေးခင် သွားတော့မယ်။"

ထွေးခင်က လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွားသည်။

သူမသာ ထွေးခင် ပြောသွားသည့် အကြောင်းများကြောင့် ရင်တလှုပ်လှုပ်ခုန်ပြီး မောကျန်ခဲ့၏ ။

ဆရာမက ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

မျက်နှာပျက်နေသော သူမကို ကြည့်၍ အနားတိုးကပ်လာသည်။

"ဟင်...ချွေးတွေ ပြန်လို့ပါလား။ ညီမလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ"

သူမက ဆရာမကို ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့်

ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ဘူး"

တိုပြတ်သောအသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေ၏ ။

...

ည ၁၂ နာရီထိုးပေပြီ။

သူမသည် ညဦးပိုင်းမှစ၍ အိပ်ပျော်သွားပြီး ၁၂ နာရီထိုးလုလုတွင်

အိပ်ရာမှ ပြန်နိုးလာသည်။

ညနေခင်းတုန်းက အန်ကယ်ဒေါက်တာသာလှက သူမ၏ အခြေအနေကို

လာကြည့်ပါသေး၏ ။

ခြေထောက်မှာစည်းထားသည့် ကျောက်ပတ်တီး အခြေအနေကို

စစ်ဆေးသည်။ တခြား ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာများလည်း စစ်ပေးသွားပါ၏ ။

"ကျောက်ပတ်တီးကတော့ သန်ဘက်ခါလောက်ဆို ဖြေလို့ရပါပြီ"

ဒေါက်တာသာလှက ပြောသည်။

"သမီးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ ဒေါက်တာ"

ဒက်ဒီဦးအောင်ထွန်းက မေးလိုက်သည်။

"ခြေထောက် ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားရတာ ကအပ

ပြင်ပကျန်းမာရေးကတော့ အားလုံးကောင်းနေပါတယ် ဦးအောင်ထွန်း"

"ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဒေါက်တာ။ ပြင်ပကျန်းမာရေးကတော့
ကောင်းနေတယ်ဆိုတာက ..."

"စိတ်ပေါ့ ဦးအောင်ထွန်း။ စိတ်ကျန်းမာရေးအခြေအနေကတော့
မမြင်နိုင်ဘူး။ စမ်းသပ်လို့လည်း မရဘူးလေ။ သမီးဝေသီထွန်းဟာ
အခုအထိသူ့ဘဝသူ ပြန်မမှတ်မိသေးဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒါကို ကျွန်တော်
ပြောတာပါ"

"အဲဒီ အတွက်ရော ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

"စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့ ဦးအောင်ထွန်း။ ကားအက်ဆီးဒင့်ကြောင့်
ထိတ်လန့်ရှေ့ခံဖြစ်ပြီး ခဏတဖြုတ် အတိတ်မေ့နေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ"

"ကြာရှည်လေးမြင့်ကြီး သမီး ဒီလိုဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါ"

"အဲဒီ အတွက် ကျွန်တော် စဉ်းစားထားပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်က
အထွေထွေရောဂါကု ဆရာဝန်လေ။ ဆိုက်ကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
အထူးပြုလေ့လာထားတာမဟုတ်ဘူး။ သုံးလေးရက်တန်သည်စောင့်ကြည့်လို့မှ
အခြေအနေမတိုးတက်ရင် စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ပင့်ရမယ်။
အဲဒီ အတွက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ ဦးအောင်ထွန်း။ ကျွန်တော်ပဲ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်"

ဒေါက်တာသာလှက သူမအတွက် လိုအပ်သော ဆေးများကိုပေးခဲ့ပြီး
နော်မူအေးကို မှာသင့်သည်များမှာကာ ပြန်သွားသည်။

ယခု တစ်ရေးနီးအလာတွင် သူမမှာ ပြန်အိပ်ချင်စိတ် မရှိတော့။
တစ်နေကုန် ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်လိုက်၊ လှဲလိုက်၊ ခဏမှိန်းလိုက်လုပ်နေရ၍
လည်းအိပ်ရေးဝနေသည်။ တစ်ရေးနီးအလာတွင် လူက လန်းဆန်းနေသည်။

သူမသည် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ပြန်တွေးရင်း ဇေဝဇဝါဖြစ်နေ၏ ။
ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်နှင့် အိမ်သားအားလုံးက သူ့ကို အတိတ်မေ့နေသောဝေသီထွန်းဟု

ယူဆကြသည်။

တကယ်သာ သူမသည် ဝေသီထွန်းဖြစ်ပြီး အတိတ်မေ့နေသည်
ထားပါတော့။ အတိတ်မေ့သူတစ်ဦးသည် မိမိကိုယ်တိုင်၏ ဘဝကိုပင်
မေ့နေပြီဆိုမှတော့ အခြားဘာကိုမှလည်း သတိရစရာအကြောင်း မရှိပေ။

သူမကတော့ အမာဇင်ဆိုသည့်ဘဝကို ဘာလို့မှတ်မိ သိရှိနေရသနည်း။

သူမသည် အမာဇင်အဖြစ် မိခင်, ဖခင်, အစ်ကိုများနှင့် မန္တလေး
နေအိမ်လိပ်စာ၊ ဖုံးနံပါတ်သာမက အသေးစိတ်အချက်များဖြစ်သည့်
မှတ်ပုံတင်အမှတ်၊ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် အမှတ်များကိုပါ အမှတ်ရ
သိရှိနေပါသေးသည်။

ပြီးတော့ ကိုကိုလင်း။ သူမ ချစ်သောကိုကိုလင်း။

သူမသည် တွေးရင်း တွေးရင်း မခံချိမခံသာ ဖြစ်လာသည်။ သူမကို
ဝေသီထွန်း မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပုံစံရိုက်သွင်းခံနေရသလို ထင်လာသည်။

သူမ မှတ်မိနေသော အမာဇင်ဆိုသည့်ဘဝမှန်ကို မရမက
ဖော်ထုတ်ရပေတော့မည်။

ဘယ်လိုလုပ်မည်နည်း။

နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ မန္တလေးရှိ သူမနေအိမ်အား
တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်အကူအညီတောင်းရန်။

ဤအခန်း၏ ညာဘက်ခန်းဆီမှ တယ်လီဖုန်းမြည်သံကို သူမ မကြာခဏ
ကြားရသည်။ ထိုအခန်းမှ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း
တယ်လီဖုန်းပြောသံကိုလည်းကြားရတတ်သည်။

ညာဘက်ခန်းတွင် တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးရှိသည်မှာ သေချာပါ၏ ။

ညာဘက်ခန်းကို ရောက်အောင်သွားနိုင်လျှင် ဖုန်းလည်း

ဆက်နိုင်ပေမည်။

ဆရာမနော်မူအေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တစ်နေ့လုံး သူမ၏ ဗာဟီရများဖြင့် မနားရရှာသော ဆရာမမှာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီးပင် အိပ်မောကျနေပါ၏ ။ ဒီအချိန် ည ၁၂ နာရီဆိုသည်မှာလည်း လူတိုင်း သိုးနေအောင် အိပ်သည့်အချိန်မျိုး ဖြစ်ပါ၏ ။

သူမသည် အတွေးဖြင့် စိတ်တက်ကြွလာ၏ ။

တစ်ဖက်ခန်းကို မရောက်ရောက်အောင် သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ခုတင်ပေါ်မှာပင် တရွေ့ရွေ့ဖြင့်

ခုတင်စွန်းအထိရောက်အောင်သွားလိုက်သည်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ခုတင်ပေါ်မှချလိုက်၏ ။

ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားသော ခြေထောက်သည် လေးလေးလံလံ ကြီးဖြစ်နေသည်။ နာကျင်မှုကိုတော့ မခံစားရပါ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို မရဲတရဲထောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်ကို အားပြု၍ လမ်းလျှောက်ကြည့်သည်။

ထင်သလောက် မလွယ်။

ဘယ်ခြေဆီမှ နာပင်မနာသော်လည်း လေးနေသည်။ ခူးဆစ်အထိ ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားရ၍ ခူးကို ကွေးလို့မရပေ။ ခြေကိုမြှောက်၍ ပြန်ချလိုက်သည့်အခါ ကြမ်းပြင်နှင့်ထိပြီး အသံမြည်သွား၏ ။

ခြေသံကြောင့် ဆရာမ မနိုးစေရန် တစ်လှမ်း တစ်လှမ်းကို အချိန်ပေး၍ ကြာမြင့်စွာ လှမ်းလာခဲ့၏ ။

တိတ်ဆိတ်နေသော သန်းကောင်ယံတွင် မည်မျှပင် သတိထားပါသော်လည်း အသံကတော့ ထွက်ပေါ်လာသည်သာ။ သာမန်အချိန်တွင်

တိုးတိမ်သောအသံသည် အကာလ ညအခါတွင် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး
မြည်သံထွက်လာပါ၏။

တော်ပါသေးသည်။ ဆရာမနော်မူအေး နီးမလာပေ။

ဆရာမအိပ်နေသည့် ဒရင်းဘက်သည် သူမ ခုတင်နှင့်
ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ချထားသည်မို့ ပင်ပန်းခက်ခဲစွာပင် ကွေ့ပတ်ထွက်ရသည်။

ဒရင်းဘက်အလွန်တွင် စာကြည့်စားပွဲ၊ ကွန်ပျူတာစားပွဲတွေကို
လက်နှင့် အားပြုထောက်ပြီး တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုမှလွန်သော် နံရံကိုအားပြု၍ လျှောက်ရပြန်သည်။

မိနစ် ၂၀ လောက် ချွေးပြန်အောင်လျှောက်မှပင် အခန်းဝသို့
ရောက်တော့၏။

အခန်းဝသည် အောက်ထပ်မှတက်လာသော လှေကားကြီးနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သည်။ အိမ်အနေအထားကို အကဲခတ်၍ သူမအတွက်တစ်ချက်
သေချာသွားပြန်သည်။ ဤအိမ်သည် သူမနှင့်စိမ်းသည်။

ဤအိမ်ပုံစံအနေအထားမျိုးကို သူမတစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး၊ မနေခဲ့ဘူးပါ။ ဒီအချက်သည်

သူမ ဝေသီထွန်း မဟုတ်ကြောင်း ထောက်ခံပေးသော အချက်တစ်ချက်
မဟုတ်ပါလား။

နံရံကိုပင်အားပြု၍ ညာဘက်ခန်းဆီသို့ လာခဲ့သည်။

ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို တရွတ်ဆွဲသံက
တိတ်ဆိတ်သောညအချိန်တွင် အသံကျယ်စွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။ သူမ
တဖြည်းဖြည်းနှင့် နား၊ နားပြီး

လျှောက်နေရသည်။

သာမန်လူအဖို့ တစ်ခဏနှင့်ရောက်နိုင်သည့် ဟိုဘက်ခန်းကို

နာရီဝက်လောက် လျှောက်လာရသည်။ ဇောချွေးများတောင် ပြန်နေပြီ။

...

တစ်ဖက်ခန်း၏ အခန်းဝကိုရောက်ပေပြီ။

အခန်းတံခါးကို တွန်းကြည့်လိုက်သည်။ ပွင့်သွားပါသည်။

အခန်းမြင်ကွင်းကို မြင်ရသည်။ စာကြည့်ခန်းပေပဲ။

အခန်းထောင့်တွင် စားပွဲပိုင်းကလေးနှင့် တင်ထားသော
တယ်လီဖုန်းနီနီကလေးကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူမ လှုပ်ခနဲ ဝမ်းသာသွား၏ ။

ဇောဖြင့် တယ်လီဖုန်းရှိရာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ကြည့်သည်။
စိတ်ထင်တိုင်း မရောက်ပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးမတော့ တယ်လီဖုန်းနှင့်
လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်သွားပါပြီ။

တယ်လီဖုန်းစင်ကို မှီ၍ ဖုန်းခွက်ကိုကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ဖုန်းက
အလိုက်သင့်ပင် အော်တိုဝင်နေပါ၏ ။

သူမက မန္တလေး သင်္ကေတ ၀၂ကီ ၂ အရင်နှိပ်ပြီး အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို
တစ်လုံးချင်းနှိပ်လိုက်သည်။

ဖုန်းက တစ်ဖက်သို့ မခေါ်ပေ။ တတိတိအသံသာ မြည်နေ၏ ။

သူမက Redial ခလုတ်ကိုနှိပ်၍ ထပ်ခေါ်သည်။ မဝင်။

သူမ Redial ခလုတ်ကို ထပ်ကာထပ်ကာနှိပ်သည်။ ဖုန်းခေါ်သံက
တစ်ဘက်ဖုန်းသို့ သွား၍ မမြည်ပါပေ။

မန္တလေးမှ ဂဏန်း ၂ ဖြင့် စသောဖုန်းများ အဝေးမှ အခေါ်ရခက်သည်ကို
သူမ သတိရလိုက်သည်။

ဟုတ်ပြီ။ အိမ်ကိုခေါ်လို့ မရတော့ ကိုကိုလင်းဆီ ဆက်မည်။

သူမက နောက်ထပ် မန္တလေးဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ထပ်၍ နှိပ်ပြန်၏ ။

သည်တစ်ခါတော့ တစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် တစ်ဖက်ကို ဖုန်းခေါ်သံ

သွား၍ မြည်ပါ၏ ။

တဘက်မှ ဖုန်းကိုတော်တော်နှင့်လာမကိုင်။။ ညသန်းခေါင်ဖြစ်၍

ကိုကိုလင်း အိပ်ပျော်နေဟန်တူပါသည်။

ကိစ္စမရှိ။ ကိုကိုလင်းအိမ်မှာ ဖုန်းခေါ်သံမြည်နေပြီပဲ။ ကိုကိုလင်း

နိုးလာတဲ့အထိ သူမ စောင့်ပါမည်။

ခဏအကြာမှာ တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

"ဟယ်လို"

ပြန်ဖြေသည့်အသံက အိပ်ချင်မူးတူးအသံ။ သို့သော် ကိုကိုလင်း

အသံမဟုတ်။

အသံရှင်မှာ မိန်းမဖြစ်ပါသည်။

"ဟယ်လို"

သူမဖက်မှ ဘာမှပြန်မပြောသေး၍ တစ်ဖက်မှ ထပ်မေးလိုက်သည်။

အသံရှင်ကို သူမ သိလိုက်ပါပြီ။ ကိုကိုလင်းအမေ ဒေါ်တင်တင်ကြီး။

သူမက မေမေတင်ဟုခေါ်သည့် ဒေါ်တင်တင်ကြီးအသံပါ။

"မေမေတင်။ သမီးပါ"

"ဟင်"

"မေမေတင် သမီးလေ...အမာလေ။ သမီးအသံ မမှတ်မိဘူးလား"

"အမယ်လေး"

တစ်ဖက်မှ ဒေါ်တင်တင်ကြီး၏ အော်သံ စူးစူးရှရှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"မေမေတင် ...သမီးအမာ ဆက်နေတာလေ။ ကိုကိုလင်းရော၊

ကိုကိုလင်း မရှိဘူးလား"

"အမယ်လေး...လာကြပါဦး"

ဒေါ်တင်တင်ကြီး၏ အော်သံကို ထပ်ကြားလိုက်ရပြီး လဲပြိုကျသွားသံ
ဝရန်းသုန်းကားထွက်ပေါ်လာသည်။

"မေမေတင်...မေမေတင်"

သူမက ဆက်ခေါ်သည်။

တစ်ဖက်မှ ဘာမှပြန်မထူးပါလေတော့။

ဖုန်းအဆက်အသွယ်ကတော့ ပြတ်တောက်မသွားသေးချေ။

တယ်လီဖုန်းသည် မေမေတင်လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားဟန်တူသည်။

"အမေကြီး...အမေကြီး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဖုန်းထဲမှ မိန်းကလေးအသံတစ်သံကို ကြားရပြန်သည်။

ထိုအသံကိုလည်း သူမ မှတ်မိလိုက်၏ ။ မေမေတင်ရဲ့မွေးစားသမီး

ကြည်ကြည်လွင့်အသံ။

"ကြည်ကြည်လွင်...မလွင်။ အမာ ခေါ်နေတာပါ"

သူမက တစ်ဖက်မှ ကြားလိုကြားငြား အော်ပြောကြည့်၏ ။

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုပြန်မကိုင်ပါ။ သူတို့ချင်း

အပြန်အလှန်ပြောနေသံများသာ ဖုန်းထဲမှ ကြားနေရသည်။

"အမေကြီး...အမေကြီး။ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"သရဲ...သရဲ။ ငါ့ကို သရဲချောက်တယ်"

"ဟုတ်တယ်အေ့။ သရဲ...အမယ်လေး"

ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်းအဆက်အသွယ်မှာ လုံးဝ

ပြတ်တောက်သွားလေသည်။ အလိုလို ပြတ်သွားသည်လား။ ဖုန်းခွက်ကို နေရာတကျ ပြန်ချထားလိုက်၍ ပြတ်သွားသည်လား မသိပေ။

သူမ စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဖုန်းဆက်သွယ်လို့ ရခါမှ။

"ဘာလုပ်နေတာလဲ ဟင်"

အသံကြောင့် သူမ ဆတ်ခနဲ တုန်၍ လန့်သွားသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းဝမှာ ရပ်နေတဲ့ ဆရာမ နော်မူအေး။။

"ဘာလုပ်တာလဲ ညီမရယ်။ အချိန်မတော်ကွယ်"

"ဖုန်း...ဖုန်းဆက်တာပါ"

"ဆရာမ ပြောရင် ဆရာမ ခေါ်ပေးမှာပေါ့။ ညကြီးမင်းကြီးကွယ်။

ခုတင်ပေါ် ကြည့်လိုက်တော့ ညီမမရှိတော့လို့ လန့်သွားတာပဲ။

အိမ်သာထဲရှာတာလည်း မတွေ့။ ဒီဘက်ခန်းက အသံကြားလို့ထွက်လာတာ။
လာ...လာ ညီမ"

ဆရာမက သူမကို လာတွဲသည်။

သူမ အားကုန်သလို ဖြစ်သွား၏ ။ မန္တလေးကို ဖုန်းခေါ်လို့ရခါမှ
လွဲသွားရသေးသည်။

သူမသည် ဆရာမ တွဲခေါ်သည့်အတိုင်း အားလျော့, အားပျော့စွာ
တွယ်မှီလိုက်ပါသွားလေသည်။

